

เขาห้ามผมทำ แต่ไม่ห้ามผมคิดตอนที่ 5 : การศึกษาภาคบังคับ คุณภาพต้องเท่าเทียมกันทั่วประเทศ

● นำเสนอเมื่อ 23 ก.ค. 2558

ดร.รังสรรค์ มณีเล็ก ได้โพสต์บนเฟซบุ๊ก **ดร.รังสรรค์ มณีเล็ก** ในหัวข้อ เขาห้ามผมทำ แต่ไม่ห้ามผมคิดตอนที่ 5 : "การศึกษาภาคบังคับ คุณภาพต้องเท่าเทียมกันทั่วประเทศ" มีเนื้อหาที่น่าสนใจ ดังนี้ครับ

เขาห้ามผมทำ แต่ไม่ห้ามผมคิด

ตอนที่ 5 : การศึกษาภาคบังคับ คุณภาพต้องเท่าเทียมกันทั่วประเทศ

.....

เรารับรู้รับทราบกันโดยทั่วไปนะครับว่าโรงเรียนในประเทศไทยของเรา นั้น คุณภาพแตกต่างกัน (ผมขอกล่าวเฉพาะโรงเรียนของ สพฐ. นะครับ)

และมีคนพยายามพูดปลอบประโลมผู้ปกครองเวลาลูกเข้าโรงเรียนดี เด่น ดังไม่ได้ ว่าเรียนที่ไหนก็เหมือนกัน ก็เป็นโกหกคำโตที่ไม่เคยมีใครเชื่อถือเลยความจริงเราก็ไม่ได้นั่งนอนใจในการพัฒนาคุณภาพโรงเรียนนะครับ เราพยายามหลากหลายวิธีการ เช่น โครงการนำร่องต่างๆ แต่พอเรานำร่องแล้ว ได้ผลแล้วสำหรับโรงเรียนทดลอง แต่เราขยายผลซ้ำ

เรามีโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด ประจำสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประจำอำเภอ มีโรงเรียนดีประจำอำเภอ/โรงเรียนในพื้นที่ โรงเรียนดีประจำตำบล และโรงเรียนต้นแบบอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่ง รวมๆ แล้วประมาณ 10,000 โรงเรียน แต่ที่แย่งกันเขาจริง ๆ มีประมาณ 300 โรงเรียนนั้น โรงเรียนของ สพฐ. มีทั้งสิ้น 30,988 โรงเรียน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิ.ย. 58) โรงเรียนอีกประมาณ 20,000 โรงเรียน ไม่ได้เป็นโรงเรียนที่เขาโครงการใด

ๆ เลย และยังไม่ค่อยได้รับอานิสงส์จากการทดลองโครงการต่าง ๆ อีกด้วย

ที่พูดมานี้ ผมไม่ได้ต้องการที่จะต่อว่าใคร เพราะผมก็มีเลือดเนื้อเชื้อไขของ สพฐ. หยิกเล็บก็เจ็บเนื้อเหมือนกัน การที่เรามีโรงเรียนทดลองประเภทต่าง ๆ แลวเราขยายผลซำก็ง่จะเกิดปัญหาความล้ก้ล้นตามมา คุณภาพของนักเรียนก็ง่จะออกมาหลายแบบตามท่เห็นกันอยู่ ความเห็นของผมน้ก็คือ

1. เราต้องเปลี่ยน Mindset ก่อน คือ มีเจตคติท่ดีและเชื่อม่่นว่า โรงเรียนในเมือ่อกับชนบททางไกล โรงเรียนท่เลือกเด็กได้กับเลือกเด็กม่ได้ โรงเรียนท่อยู่ในชุมชนท่พรอมกับม่พรอม สามารถทำใหโรงเรียนมีคุณภาพดีเหมือนกันได้

2. ปรับมาตรฐานโรงเรียนใหม่ เพราะมาตรฐานโรงเรียนในปัจจุบันน้เป็นมาตรฐานขั้นต่ำท่เราพึงพอใจ (minimum requirement standard) โรงเรียนผ่านมาตรฐานกันท้งประเทศ เราก้ยังรู้สึกม่ค้อยหาพอใจสักเทาไรน้ก

3. ต้องทุ่เมสรรพกำลังช่วยเหลือโรงเรียนท่ม่ผ่านมาตรฐาน หรือด้อยคุณภาพ โดยเนนเรื่องการจัดกาสรสมัยใหม่ เอาเยียงภาคเอกชน เราคงขอบประมาณมาเพือการศึกษาม่ได้มากกว่าน้อีกแล้ว ดั่งนั้น เราคงตอลด ละ เลิก โครงการท่ม่ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่ม (non value-added) ตอเด็กของเราแล้วหันมาทุ่เมให่ถูกจุดดีกว่า

การศึกษาภาคบังคับ เป็นการศึกษาท่เด็กไทยทุกคนต้องได้รับ (ซึ่งมีแนวโนมจะขยายลงมำบังคับถึงเด็กปฐมวัย) และม่มีเหตุผลใด ๆ ท่เราจะใหการศึกษาท่มีคุณภาพต่างกันกับเด็กของเรา ตัวชีวิตท่สามารถนำไปสร้งเครื่องมือวัดได้ตรงที่สุดว่าคุณภาพการศึกษาของเราม่ต่างกัน ถึงแม้วโรงเรียนจะอยู่ในบริบทต่างกันก็คือ คุณภาพผู้เรียน ตัวชีวิตออมๆ ก็คือ จะม่มีการฝากเด็กเขาเรียน

จะไม่มีการเรียกเก็บเงินกินเปล่า (แป๊ะเจี๊ยะ) จากโรงเรียนอีกต่อไป
เพราะไม่มีใครฝากเด็กและไม่มีใครจ่ายเงินแป๊ะเจี๊ยะ
เนื่องจากเรียนที่ไหนก็เหมือนกัน

เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้แล้ว หลายคนอาจมีคำถามในใจว่า
"มันจะเป็นไปได้หรือ ผันไปหรือเปล่า" ก็ต้องเชิญท่านกลับไปอ่านข้อ
1 ใหม่ครับ